

Lezing omtrent de fenomenen God en Jezus Christus en het daaruit ontstane christendom

Dames en heren,

Enkele maanden geleden op het feest van de orgelbouwers van Decap in Herentals en werd ik aangesproken door een afgevaardigde van de pastoor van deze kerk. Hij vroeg me of ik interesse had om een keer op zijn preekstoel plaats te nemen teneinde mijn visie op het christelijk geloof te verkondigen. Ik dacht: oei, die arme man kent mij niet echt goed. Hij denkt waarschijnlijk: Guido Belcanto is beroemd, hij maakt liedjes waarin God al eens voorkomt, hij is niet onintelligent en bovenal hij is van katholieken huize, reden genoeg om hem hier op deze kansel te laten plaatsnemen. Wel beste meneer pastoor, ik hoop dat ge het u niet gaat beklagen. Ik kan bezwaarlijk een fan van God en de katholieke kerk genoemd worden. Ik denk dat ik mijn geloof in God en het hele circus dat de kerk er heeft rond gebouwd ben kwijtgespeeld rond mijn 18 jaar, toen ik het college in Turnhout verliet en mij volledig overgaf aan profane verlokkingen en aardse lusten. Ik moet zeggen dat dat leven mij toch beter beviel dan een leven van kuisheid en versterving. Maar ondanks het feit dat ik heb geopteerd voor een liederlijke levenswandel, valt het niet te ontkennen dat ik ben ingeblikt door het katholicisme en dat deze indoctrinatie blijft nawerken tot op de dag van vandaag.

Ik ben werkelijk grootgebracht in de schaduw van het kruis. In elke kamer van ons huis hing een kruisbeeld, zelfs in het wc, en ook boven mijn bed. Wij maakten een kruis voor en na het eten, en als we gingen slapen kregen we geen kus maar een kruisje. Als er een fel onweer was, dan sprenkelde mijn moeder met een palmtakje en wijwater kruisjes in alle hoeken van de kamer. Als er ergens een sterfgeval was, werd er op de stoep aan de voordeur een kruis van stro gelegd. Ook in de klas hing een kruis en werden de lessen begonnen met het slaan van een kruisteken en een gebed.

Zoiets laat sporen na. Nu nog betrap ik er mij soms op dat ik intuïtief een kruisteken sla als ik het podium betreed. Of dat kruisteken mij beter doet zingen valt te betwijfelen maar ik begrijp bv heel goed het feit dat stierenvechters in de kapel gaan bidden vooraleer ze de arena binnenstappen. Of voetballers die een kruis slaan bij het betreden van het veld of boksers bij het betreden van de ring. Ze staan voor een riskante opdracht en door het slaan van een kruis proberen zij hun schrik te bezweren. Ook als ik ontsnap aan een gevaar, dan is er niet alleen een zucht van opluchting maar ook vaak het slaan van een kruis, alsof ik god....of iemand in die aard wil bedanken voor de goede afloop. En als ik ergens langs de weg een kapel of kruisbeeld passeer, doe ik het ook instinctief. Noem het voor mijn part maar een schoon bijgeloof.

Dat het slaan van een kruis er ingebakken zit hoeft geen verbazing te wekken, want als je bent geboren in een onooglijk klein dorpje in de Kempen, in het Vlaanderen van de jaren vijftig van de vorige eeuw, en op de koop toe in een kroostrijk gezin, dan heb je maar heel weinig kans om terecht te komen in een antiklerikaal nest, laat staan bij rabiate vrijzinnigen of communisten. Ik geloof dat 90% van de Vlamingen die stammen uit die periode van katholieke komaf is.

Mijn geboortedorp is Wortel. Ik schat dat er destijds hooguit 300 mensen woonden in Wortel en die waren op een enkele uitzondering na allemaal zeer godvruchtig. Het gezag van de kerk werd kritiekloos aanvaard, de macht van de pastoor was onaantastbaar. Het

waren gouden tijden voor de katholieke kerk. Een groter contrast met de dag van vandaag is ondenkbaar.

De mensen geloofden dus allemaal in het bestaan van God en in de katholieke leer die stelde dat wij hier op aarde zijn om onze plek in de hemel te verdienen. Het was heel simpel: wie goed en kuis had geleefd, werd daarvoor beloond met een plaats in de hemel, wie slecht had geleefd zou branden in de hel. Dit dogma werd vrijwel algemeen aanvaard.

De godvrezende aard van de dorpingen zorgde ervoor dat de pastoor onbedreigd aan de top stond als de man met het hoogste morele gezag. Je had ook nog de schooldirecteur en meneer den dokter naar wie de mensen opkeken, maar de pastoor zwaaide de plak. De kerk zat altijd stampvol, zijn winkel draaide op volle toeren.

Mijn ouderlijk huis was een café dat stond vlak naast de kerk van Wortel, en zoals het vroeger gebruikelijk was, bevond het kerkhof zich rondom het kerkgebouw. Zo kwam het dat de mensen, na een begrafenis bij ons in het café op de koffie kwamen. Deze bijkomsten die in het begin sereen en ingetogen waren, ontvaardden niet zelden in drinkgelagen vol ruzie en zatte praat, een zeer geldige manier om de emoties te verwerken uiteraard. Daarnaast trok er regelmatig een processie door het dorp die werd begeleid door plechtstatige muziek van de fanfare. Als de gewijde optocht was afgelopen, strandden de mannen van de fanfare steevast in ons café waar ze het op een zuipen zetten.

Mijn kindertijd speelde zich dus af tussen kerk en café. Het is geen dramatische overdrijving als ik zeg dat ik ben opgegroeid in een sfeer van kuisheid en zonde. Deze schijnbare tegenstrijdigheid heeft een ferme stempel gedrukt op mijn persoonlijkheid. Je kan gerust stellen dat deze dualiteit het hoofdkenmerk is van mijn muzikale repertoire en bij uitbreiding van heel mijn leven. Dat uit zich in een grote liederlijkheid én een streng religieus besef. Ik ben een losbol en een monnik tegelijkertijd.

Nu zal u zich misschien afvragen hoe dat religieuze besef zich bij mij manifesteert. Wel, het komt hier op neer: ik ben geboren met een talent waarvoor ik God de Vader of moet ik zeggen Moeder Natuur zeer dankbaar ben, nl mijn zangstem. Daarbij kreeg ik ook een artistiek temperament cadeau plus een zekere intelligentie, hetgeen me in staat stelt om zeer oorspronkelijke chansons te creëren. Ik vind, als je op deze manier begunstigd wordt door God de Vader of de Moeder Natuur(hierover seffens meer), dan is het uw heilige plicht om die talenten te gebruiken niet alleen voor uw eigen glorie, maar misschien nog meer voor het heil van uw medemensen. Ik ben er nooit in geslaagd om zingen te beschouwen als een business, zoals bijna alle zangers dat wel doen. Zelfs niet als een carrière. Voor mij is zingen een manier van leven, a way of life die ik graag ten dienste stel van mijn medemens. Ik zing niet zomaar voor het geld of voor mijn plezier, ik zing in de eerste plaats omdat ik vind dat ik dat moet doen om de wereld iets van schoonheid te schenken. Het is van moetens. Ergens in de kosmos is een kracht werkzaam die mij stuurt, die mij vertelt dat ik liedjes moet maken tot vermaak en troost van de mensen. Het is mijn plicht, het is mijn taak. Dit plichtsgevoel moogt ge gerust een religieus besef noemen. Het verschilt in feite niet zoveel van jongens die zich vroeger geroepen voelden om missionaris te worden. In mijn beginjaren als zanger noemde ik mezelf wel eens de apostel van het levenslied. Geloof me dames en heren, dat was absoluut niet schertsend bedoeld. Het was pure ernst. Ik beschouwde zingen als een sociale taak en dat doe ik nog steeds.

Als stichtend voorbeeld voor iedere kunstenaar zou ik Jezus Christus willen nomineren. Jezus had het in zijn kop gestoken dat hij in het leven was geroepen om de wereld te verlossen van zonden. Dat was zijn roeping en hij was bereid tot sterven om die taak tot een goed einde te brengen. Wel, ik ben van mening dat ook een kunstenaar bereid moet zijn om zijn leven op te offeren voor de kunst. Net zoals Jezus is de echte kunstenaar een sacrifist. Hij is bereid om alle zekerheden op het spel te zetten in dienst van de kunst. Hij kiest er niet zelf voor om kunstenaar te zijn, hij wordt gekozen. Hij is zo ter wereld gekomen, hij kan niet anders dan kunstenaar zijn, willen of niet. Daarom beschouw ik Jezus Christus als de grootste romantische kunstenaar aller tijden, want hij liet zich aan het kruis nagelen voor zijn roeping.

Het is interessant om eens stil te staan bij wat Jezus moet gedacht hebben toen hij daar aan het kruis hing. Ik heb daarover een lied gemaakt: zijn laatste woorden waren eloi eloi lama sabaktami, dat is Armeens voor God o God waarom hebt ge mij verlaten

Liedje Eloï eloi lama sabaktami

Als mens heb je niet te kiezen waar je terecht komt. Net zo min als uw verwekkers en uw geboorteplek kan je de religieuze of morele achtergrond kiezen waarin je wordt opgevoed. In mijn geval mogen we deze achtergrond gerust omschrijven als fundamentalistisch katholiek. Ben ik daar rouwig om? Niet in het minst. Als je het leven zou vergelijken met een schilderwerk, dan vind ik dat ik een heel goede grondlaag heb gekregen. Het katholicisme biedt een uitstekende voedingsbodem voor een artiest. Het is iets waartegen je je hele leven kan afzetten, zonder er ooit helemaal in te slagen weliswaar. Tot zover het goede nieuws.

De katholieke leer dames en heren heeft voor mij steeds een element van horror gehad dat me bang maakte en fascineerde tegelijkertijd. Een huiveringwekkende dimensie. Het lijdensverhaal van Christus en de andere martelaren, de verdrongen seksualiteit, de symboliek van de duivel, het vuur van de hel, de erfzonde, de pastoor die mij nog het meest aan een vampier deed denken: dit alles leek erop gericht om de mensen bang te maken.

Als je nu even stilstaat bij het feit dat dit schrikbewind nog maar 50 jaar geleden een hele bevolking koest kon houden, dan kunnen we niet anders dan zeggen dat de kerk een ware dictatuur uitoefende, maar ook dat de mensen toen wel heel dwaze kuddedieren waren.

Twee principes, of moet ik zeggen verzinsels van de katholieke leer uit die tijd getuigen volgens mij van een pervers soort sadisme. Ten eerste het bestaan van het helle vuur waarin je eeuwigdurend zou branden als je slecht had geleefd. Dit principe is natuurlijk gebaseerd op uitspraken en speeches van Jezus Christus waarin hij het einde der tijden en het laatste oordeel aankondigt, waarbij de goeden naar de hemel en de slechten naar de hel zouden worden gestuurd.

Ik vind het zeer opmerkelijk dat deze allegorie in mijn kindertijd door praktisch iedereen en ook nu nog door sommigen geloofd wordt en beschouwd als de ultieme waarheid. Ik kan er niet bij dat, als er een goede en barmhartige God zou bestaan, zoals de kerk het ons voorspiegelt, dat die God dan zoiets als de hel zou uitvinden of met andere woorden een eeuwig durende foltering voor de zogenaamde slechterikken. Als men daar even over nadenkt, moet men toch tot het besef komen dat die God ofwel niet bestaat ofwel een monster is. Ik kies voor het eerste. Geen enkele vader of moeder zou zijn kinderen voor

eeuwig laten folteren, zelfs al hebben ze zeer zware misdaden begaan. Hoe kan men zich dan voorstellen dat een 'goede' God wel zoiets zou doen?

Het tweede sadistische principe waarop de katholieke leer gestoeld is, is dat van de erfzonde. Volgens de kerk komen wij allemaal als schuldigen ter wereld omdat Adam en Eva het destijds hebben verknald. Neem mij niet kwalijk, maar dit is een regelrechte aanslag op de rechten van de mens. Ik vraag mij af wat voor een ziek brein zoiets kan bedenken en lanceren. Ik moet zeggen dat dit voor mij wellicht het zwaarste euvel is dat de kerk ons heeft aangedaan. Ik heb nog altijd last van dat misplaatste katholieke schuldgevoel.

Ik vind het hoog tijd dat de kerk officieel afstand doet van deze gruwelijke en totaal belachelijke dogma's zoals de erfzonde en het bestaan van de hel. Helaas, van de man die nu op de troon zit valt er weinig goeds te verwachten. Dat de katholieke kerk tegenwoordig in de hoek zit waar de klappen vallen, is niet meer dan logisch. Toen Paus Johannes Paulus het bijltje erbij neerlegde, hadden ze de kans om eens goed grote kuis te houden en met een progressief beleid op de proppen te komen dat aangepast is aan de veranderde tijdsgeschiedenis. Maar, in de plaats kwam zo mogelijk een nog meer fundamentalistische figuur die wat mij betreft absoluut niet te vertrouwen is, dat ziet ge aan zijn ogen en heel zijn lichaamstaal. De huidige paus doet mij altijd denken aan Boris Karloff, de beroemde acteur van horrorfilms die het monster van Frankenstein speelde. Zelfs zijn naam klinkt vreselijk onheilspellend: Ratzinger. Kort na zijn aanstelling had meneer Ratzinger het lef om homosexualiteit een zonde en een afwijking te noemen. En op zijn toernee door Afrika, dat door aids verwoeste continent, noemde hij het gebruik van condooms moreel verwerpelijk. Wel, zo iemand mag volgens mij aangeklaagd worden voor misdaden tegen de mensheid. Het is beschamend voor de kerk dat het zo'n figuur als leider heeft verkozen. De kerk heeft een historische kans gemist om terug aansluiting te vinden bij het moderne leven.. Als ze nog enige rechtsgeldigheid wil verwerven dan moeten ze volgens mij een jonge swingende gast aan het hoofd stellen, en waarom niet een homo of een vrouw. Dat zou pas een stunt zijn, het beste teken dat men wil kappen met het verleden. Zelfs Jezus, op wiens leer de fundamenten van de kerk toch zijn gebouwd had vrouwen in zijn entourage. Jezus Christus had groupies waarvan de bekendste Maria Magdalena was, nota bene een vrouw van lichte zeden. Het leven van Jezus biedt inspiratie zat maar daar heeft de kerk tot nu toe geen lessen uit getrokken.

Liedje Jezus ging naar de hoeren

Om deze speech te beëindigen dames en heren wil ik nog even mijmeren over de zogenaamde Vader van Jezus, de zogenaamde Schepper van het heelal. Bestaat God of bestaat God niet? Het één noch het ander valt te bewijzen zodat men noodgedwongen moet terugvallen op wat men gelooft. In het begin heb ik gezegd dat ik mijn geloof in een opperwezen heb verloren rond mijn 18°. Dit wil echter niet zeggen dat ik geen respect heb voor mensen die dat geloof nog wel hebben. Ik gun iedereen zijn eigen overtuiging en ik vind het niet wenselijk om daarover in discussie te treden, maar ik wil wel dit zeggen: als God zou bestaan, hetgeen ik dus niet geloof, dan zou ik die God niet willen zijn want mijn hart zou in duizend stukken breken bij het zien van al die menselijke ellende en pijn en van de puinhoop die de mens van mijn schepping heeft gemaakt.

Als er in deze wereld sprake kan zijn van goddelijkheid dan vind ik die terug in mensen die van hun leven iets goddelijks hebben weten te maken en natuurlijk in de kunst. Ik denk aan de muziek van Beethoven, de architectuur van Gaudi, de films van Charlie Chaplin, zelfs een doelpunt van Maradona en het orgel van Decap: het zijn dingen die mij in

verrukking brengen en mij doen geloven dat de wereld een mooie plek is. Dat noem ik goddelijkheid. Of de kracht en de schoonheid van de natuur. Als ik op mijn koersfiets rijd in het hooggebergte tussen woeste rotsen en besneeuwde toppen van de Pyreneeën, in dat ruige, desolate landschap met als enig teken van beschaving de laag asfalt onder uw wielen, dan word ik vanzelf nederig en stil door die woeste kracht en schoonheid. Dan voel ik mij een onderdeel van de algehele schepping en geloof ik in een oerkracht die dit alles heeft gecreëerd. En die oerkracht is voor mij niet God de Vader maar Moeder Natuur.

Maar voor de mensen die wel geloven in God als schepper van het heelal, wil ik tot slot mijn versie van de feiten geven:

*Toen God de mens wou scheppen, toen zat hij in het nauw
Een man maken is geen probleem dacht God maar hoe maak ik een vrouw
Een vrouw uit het niets creëren, dat is voor mij niet evident
Ik heb slechts mezelf als voorbeeld en helaas ik ben maar een vent
God zat in de problemen, de schepping was bijna compleet
De natuur, de dieren, de zeeën, alles was gereed
Om de kroon op het werk te zetten, een vrouw, maar hoe ziet dat er uit
God bad tot zichzelf en hij nam een dapper besluit
God liet zich opereren, zijn ding daar van onder verdween
Hij liet borsten implanteren en zich ontharen van kop tot teen
Hij liet zijn heupen verbreden, zijn haar werd platinablond
Hij leerde op hakken lopen en liposucteerde zijn kont
God liet zich manicuren, parfumeerde zich heel zwoel
Hij abonneerde zich op Feeling, Flair en Goed Gevoel
Nu was God een madam en hij wist met zijn vreugde geen blijf
Hij schiep zomaar in 1 keer de moeder, de hoer en het wijf
Toen was de opdracht volbracht en de zevende dag rustte hij
Hij bekeek zichzelf in de spiegel en wat hij zag maakte hem blij
Hij dacht: zo ben ik veel mooier dan ik ooit als man ben geweest
Zo wil ik voor altijd blijven in de naam van de heilige geest
Alzo werd het mensdom geboren man en vrouw naar gods evenbeeld
Dus vertel aan wie het wil horen: God is een transsexueel*

Guido Belcanto, Wechelderzande, augustus 2010